

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. december 6.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÖRÖK ÜDVÖSSÉGÜNK SZERZŐJE KRISZTUS

Énekek: 301; 325,1-3

Alapige: Zsidók 5,1.4-6.9

„Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, ...

És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem akit Isten hív el, miként Áront is. Hasonlóképpen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szültelek téged. Miképpen másutt is mondja: Te örökkévaló pap vagy, Melkisédek rendje szerint.

És tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek, ...”

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy új világosságról énekelhettünk a gyülekezet közösségében akár itt a templomban, akár az interneten hallgatják és részesei ennek a hódolatnak. Hadd köszönjük meg Neked, Édesatyánk, hogy az Ószövetség emberei is kaptak valamilyen világosságot, ők sem tapogatóztak sötétségben, hiszen kijelentetted nekik is a Te igédet. Köszönjük, hogy mennyivel nagyobb részünk van nekünk a világosságban, sokszor fel sem tudjuk fogni, mit jelent az, hogy meglátogatott minket a naptámadat a magasságból. Köszönjük, hogy sokkal nagyobb világosságot kaphattunk és kaphatunk, mert már olyan sok minden megtörtént abból, amit ígértél. Jézus Krisztus elvégzett váltságát, annak üzenetét hirdetik évszázadok óta a Te szolgálóid. Köszönjük Neked az új világosságot, amely valóban feltámadt az első adventben, az első karácsonykor, az Úr Jézus Krisztus testet öltésében. Köszönjük a Róla való bizonyágtételeket, Urunk, az Ószövetségben is, amely által hittek az akkori hívők, és köszönjük a Róla szóló bizonyágtételeket mind e mai napig, amikor Krisztust prédikálják mint megfeszített és feltámadott Urat. Kö-

ÖRÖK ÜDVÖSSÉGÜNK SZERZŐJE KRISZTUS

szönjük Neked a mi Megváltónkat, Urunk. Engedd, hogy szívünk minden szeretetével és életünk minden hálájával szeressük és magasztaljuk Őt, és engedelmesek legyünk Neki szent félelemben járva utunkat, amelyet itt a földön rendeltél!

Kérünk Téged, adj most figyelmet nekünk a hallott ige felé, engedd, hogy megértsük belőle az üzenetet, és engedd megélnünk a csodát, hogy a Szentlélek kinek-kinek a maga nyelvére fordítja, élővé és hatóvá teszi ismét az Ige üzenetét!

Kérünk azért: „jövel, Szentlélek Úr Isten, töltsd be szíveinket” teljesen!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek, ahogy a Zsidókhöz írt levelet olvassuk, feltűnt nekem, amire eddig talán nem figyeltem, hogy mennyi adventi ígét találunk benne! Ebben a felolvasott néhány versben is megszólal advent üzenete, a 2. és a 110. zsoltárból idézve. Mivel a Zsidókhöz írt levél ezekben a versekben, és az ezután olvasandó fejezetekben is Jézus Krisztus főpapságával foglalkozik, amelyről azt mondja, hogy „*Te örökkévaló pap vagy, Melkisédek rendje szerint*”, és ez a kifejezés is többször előfordul a Zsidókhöz írt levél most olvasandó fejezeteiben, ezért nézzük meg ennek az üzenetét! Hiszen a levél írójának az volt a célja, hogy meggyőzze a zsidókat elsősorban Jézus Krisztus tökéletes, egyetlen áldozatáról, váltságshalálának egyediségéről és fontosságáról, amelyet a 9. versben úgy fogalmaz meg, hogy ennek mi a java, haszna, áldása, értéke a mi számunkra: „*tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek*”. Azért fontos ez nekünk, Testvérek, mert itt nemcsak egy elméleti dologról van szó, nemcsak egy teológiai tényről, egy bibliai igazságról, hanem arról, hogy üdvösségünk szerzője lett Jézus Krisztus, mégpedig „*azokra nézve, akik Neki engedelmeskednek*”. Meg kellett győzni a zsidókat annak idején, de vallom, Testvérek, hogy mivel Isten Szentlelke a kánonba beemelte ezt a könyvet, ezért higgyük el, hogy ma is jó lenne, ha az Ige meggyőzne olyanokat, akiknek nem biblikus a hitük, arról, hogy kicsoda Jézus Krisztus, mit végzett el Ő értünk, és hogyan részesedhetünk ezekben az áldásokban! Sajnos az a tapasztalatunk, hogy nem nagyon lehet meggyőzni őket, mert nem nekünk, hanem az Igének, Isten szavának nem engednek! Sokakat arról kellene meggyőzni az Isten Igéjéből, hogy fejezzék be az áldozatok bemutatását, hiszen Jézus Krisztus megáldoztatott érettünk! Egyszeri és tökéletes volt az Ő áldozata és halála. Ezért nincs többé szükség áldozópapra, áldozásra, áldozatra, engesztelésre. Nem kell ilyeneket tenni, csak hit által belekapaszkodni abba, amit Ő már megtett. Olyan ez, Testvérek, ha hasonlattal akarom szemléltetni, mintha valaki a mai korban, miután már régen véget ért a II. világháború, még mindig puskát venne a kezébe, és lövöldözne össze-vissza. Ha valaki odamenne hozzá, kijózanítaná, hogy már több, mint 70 éve véget ért a világháború, és ő csodálkozna ezen. Vagy olyan ez, mint amikor valakinek lejár a parlamenti mandátuma, és miután megalakul az új országgyűlés, visszamenne, hogy őt egyszer megválasztották, ő képviselő, mi az, hogy véget ért a mandátum!

Testvérek, erről beszél nekünk Isten Igéje, de nézzünk egy kicsit a mélyére, mert azért sokkal többről van itt szó! Tulajdonképpen a Zsidókhöz írt levél, amikor hivatkozik az ószövetségi ígérekre, akkor arról akar nekünk beszélni, hogy meny-

nyei Atyánk hogyan készítette elő a megváltást, Jézus eljövetelét, hogyan fektette le ennek a megváltói munkának az alapjait, milyen előképeket adott erre nézve, mint például a mai igében Melkisédek, hogyan tartotta emlékezetben ennek tényét az Ószövetség korában, és Jézus Krisztus által hogyan jutott mindez teljességre és tökéletességre. Éppen ezért 3 üzenetet emelek ki ma Isten Igéjéből. Az első arról fog szólni, hogyan rendelte a papságot, és hogyan rendelte Krisztust a mi mennyei Atyánk. A második pontban meg fogjuk nézni Melkisédek és Krisztus kapcsolatát, mit jelent ez, hogy „pap vagy Te Melkisédek rendje szerint”. Harmadszor majd a két papság közötti különbségekre figyeljünk!

Először is tehát azt nézzük meg, hogyan beszél Isten Igéje az Atyáról, aki elrendelte mindezt. Ez a szó, hogy elrendelte vagy elhívta ezeket a személyeket, akikről olvasunk, Testvérek, olyan szép, mert ebben benne van a rend. Vagyis ennek nemcsak rendje van, hanem a megváltás felépítésében is van egy rend. Ez nem idegen a Bibliától, nagyon sokszor az újszövetségi gyülekezetekben is már tapasztalható és az Ószövetségben is, hogy volt egy rend. Gondoljunk arra, amikor Isten elrendeli, hogy pl. milyen legyen a bárka! Nem úgy van, hogy kezdj neki, készíts valamilyen rajzot, aztán majd csináld meg! Isten elrendeli, hogy milyen legyen a szent sátor, annak a berendezése, milyenek legyenek a papi ruhák. Nézzük meg, hogy Isten hogyan rendeli el az egészen kicsi dolgokat is, és az üdvösség rendjét hogyan építi fel, és hogyan valósítja meg. Ez azért fontos, mert aki ezt vallja, az nem emberi rendelésekre fog figyelni, és nem azokat fogja utánozni vagy nagyon komolyan venni, hanem az isteni rend szerint fog haladni. Az Ige mentén fog menni, ahogy a trolibusz a felsővezeték mentén halad. A trolibusznak van egy kis szabadsága, mert egy-egy métert mehet jobbra-balra, de azért a felsővezetékétől nem tud soha eltérni, az határozza meg a pályáját. Nekünk az Isten Igéje, az Ő rendje ilyen, mert amit elrendel, az határozza meg a mi hitünket, hitéletünket, megszentelésünket, megszentelődésünket, utunkat, szolgálatunkat, magyarán meghatároz mindent.

Úgy mondja itt az Ige, hogy senki sem szerezheti meg magának ezt a tisztséget, csak „*akit Isten hív el, miként Áront is*”. Ha nem fogadják el azt, akit Isten hívott el, akkor az elhívót tagadják meg, hiszen itt arra a hívóra akarja irányítani a figyelmet, aki elhívta Áront, és aki elrendelte Krisztust. És azt mondja: ha ezt nem fogadjátok el, ha Krisztus főpapságát nem tudjátok elfogadni, akkor azt sem fogadjátok el, aki rendelte, aki elhívta. A küldőt akarja először is a szemünk elé tárni, hogy sem az ószövetségi főpap, sem Krisztus nem önként jelentkezett, hogy azzá legyen, akivé lett, hogy azt végezze, amit végzett, és ezért Jézus Krisztus – figyeljünk meg – hányszor hivatkozik az Atyára! Nem véletlenül mondja Isten Igéje több helyen, hogy a Fiú engedelmes volt (itt is, a Filippi-levélben, és még több helyen olvassuk), azért, mert Jézus Krisztus mindig a küldőre figyelt, hogy „*annak akaratát cselekedjem*” – mondja –, „*aki elküldött engem*”. Az ószövetségi főpap sem jelentkezett erre a tisztségre, lehet, hogy a mai korunkban valaki ajánlja magát. Ahogy valaki magát ajánlotta miniszterelnöknek, hogy ha senki nem vállalja, akkor ő szívesen lesz. Vagy amikor valaki ajánlja magát valamilyen tisztségre, azt mondja a Zsidókhöz írt levél írója: nem, ilyen nem volt. Azt mondja itt az Igében, hogy „*senki sem veszi magának e tisztséget, hanem akit Isten hív el*”. Ez azt jelenti, hogy

lássuk meg, honnan indul ki a váltságunk! Honnan, kitől ered, Testvérek, az evangélium üzenete, az evangélium ereje, az evangélium örökkévaló volta, amiről most énekeltünk olyan szépen, amely Jézus Krisztust tárja elénk, az kitől ered, honnan jön, ki ragyogtatja fel a mi számunkra ezt az új világosságot?

Aztán figyeljünk arra is, hogy az Atya rendelte ezeket a tisztségeket! Csak az jogosult a bűnt elrendezni, a bocsánat mikéntjét meghatározni, aki ellen azt elkövették. Ennek az első részére szoktunk figyelni sokszor, hogy csak az jogosult a bűnt elrendezni, aki ellen elkövették, csak az adhat bocsánatot. De, Testvéreim, figyeljünk arra is az Igében, hogy amikor Krisztus áldozatáról van szó, akkor ez a megsértett Atya, a bűnesetben megsértett Isten nemcsak a bűnt jogosult elrendezni, hanem a bűnbocsánat mikéntjét is jogosult meghatározni. Mik azok a feltételek, mik azok a körülmények, amelyekre nézve Ő megbocsát? Nem a mi bocsánatkérésünkről van szó, Testvérek, hogy kérj bocsánatot! A szüleink annak idején nagyon sokszor mondták, de itt nem erről van szó. Isten nem ezt a módját választotta a bűnbocsánatnak, hanem Krisztust elrendelte, amikor ezt mondja: „*ez az én szerelmes Fiam, akiben én*” megengeszteltetem, „*Őt hallgassátok!*”! Ahogy az Ószövetségben Isten meghatározta a bűnbocsánat mikéntjét, hogy milyen állatokat lehet vinni engesztelő áldozatul, és milyeneket nem lehet vinni, azokat hogyan kell vinni, mit csináljon a pap, hogyan mutassa be, hogyan füstölögtesse el, tehát Isten elrendelte ezt is, nem csak úgy, ahogy én gondolom, ahogy az értelmem ezt megengedi, hanem ahogy a hitem megragadja az Isten Igéjéből. Ó, milyen csodálatos dolog, Testvérek!

Harmadszor azt jelenti, hogy a Krisztusban hívők vezetése, kormányzása az Ő kezében van. Ezt nem adta át, nem engedte át, nem dobta oda a gyeplőt, hogy csináljátok, ahogy akarjátok, nem engedett emberi építményeket, ha már egyszer Ő az alapot megvetette. Ma is azt jelenti a mi számunkra ez, hogy van, aki kormányoz, van, aki az Ő népét vezeti. Miért hangsúlyozzuk mindezeket, Testvérek? Miért akartam most ezt kiemelni? Azért, mert ma nagy divat erről nem beszélni. Nagy divat ezt az isteni szuverenitást támadni, hogy tudniillik Ő rendeli el. Nagy divat nem arra figyelni, hogy mindezt Ő építi fel, ennek az útját Ő kövezi ki, és ma nagy divat lett arra válaszokat keresni, mit csináljon az ember. Hát mit csináljon az ember? Figyeljen az Igére, figyeljen arra az Istenre, aki mindent elrendezett, aki „mindent oly szépen intézett”. Olyan Atyánk van, akinek atyai szívéből előtört az evangélium, az örömmüzenet, és aki odaadta az Ő egyszülött Fiát!

Miért az ároni papság? Miért pont Áron? Csak, azért, mert Isten így rendelte. Miért Krisztust? Mert Isten Őt rendelte engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Isten szuverenitása az, hogy azt tesz, amit akar, és amit akar, azt meg is teszi. És az ember nem kérdezheti: mit miért cselekszel, ezt miért engedted meg, azt miért nem, hogyhogy nem ezt ütöd agyon, miért nem a másikat viszed el innen a földről? Miért engedi a háborúkat, az éhségeket, a járványokat Isten? Hol van ilyenkor Isten?– kérdezi a hitetlen ember. A hívő ember pedig nagyon boldogan vallja azt, hogy mindent jól cselekedett. Ő cselekszik, és „amit akar az égen, megtészi földön, vízen” (Református énekeskönyv, 135. zsoltár).

A második üzenete az Igének Melkisédekről és Krisztusról: „*Te örökkévaló pap vagy, Melkisédek rendje szerint*”. Ez a teológusoknak is elég nehezen érthe-

tő ige, de hogyha a Zsidókhöz írt levélből nemcsak ezt az egyetlen verset olvassuk el, amely egyébként többször szerepel, meg a 110. zsoltárban is, a zsidóknak ez nagyon fontos volt. Nem az volt a legnagyobb bajuk akkor sem, hogy Krisztust nem fogadták el, hanem azt mondja a Zsidókhöz írt levél írója, hogy akkor legalább az Ószövetséget fogadjátok el, annak alapján álljatok!

Melkisédek személye: „*Te örökkévaló pap vagy, Melkisédek rendje szerint*”, amint meg van írva. Mit jelent ez a számunkra? Majd olvassuk el a 6-7. fejezeteket is, mert ott találunk utalásokat, illetve magyarázatot erre nézve. Kicsoda ez a Melkisédek? A „*magasságos Isten papja*”, aki Ábrahám elé ment, és megáldotta, és Ábrahám tizedet adott neki. Ez azért volt megdöbbenítő akkor, Testvérek, a zsidóknak is, mert ők Ábrahámot tartották a legnagyobbra. És jön valaki, egy ismeretlen ember, a magasságos Isten papja, Sálem királya, aki Ábrahámot megáldja, holott mindig a nagyobb áldotta meg a kisebbet. És nem Ábrahám áldja meg, hanem Ábrahámot áldja meg. Ábrahám pedig elismeri mindezt, hiszen tizedet fizet neki. Mit jelentenek ezek számunkra, Testvérek? Először is úgy látszik, Ábrahám alá volt rendelve a magasságos Isten papjának, mert így mondja Isten Igéje. Éppen ezért a hívők ezt értik meg: alá vagyunk rendelve Krisztusnak. Azért, mert hogyha Ő Melkisédek ide emelte, hogyha Krisztust az Atya oda emelte, ahova emelte, akkor mi alá vagyunk rendelve, mi vagyunk a kisebbek, mi szorulunk rá arra, hogy megáldjon minket minden lelki áldással, és mi tartozunk Neki hállával, mi vagyunk adósai ennek az Úrnak.

Mit olvasunk Melkisédekről? „*Sem apja, sem anyja, sem nemzetsége, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincsen*”, vagyis mi a lényeg, mi az, hogy nincs „*sem apja, sem anyja*”? Melkisédeknek egészen bizonyosan volt apja meg anyja, mert teremtmény volt, született ember volt. Azt mondja: „*sem nemzetsége, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincsen*”. Hogyan kell ezt értenünk? Mintha ma is meglenne Melkisédek, mert életének vége nincsen? Én úgy értem, Testvérek, hogy mivel Melkisédek előképe a Krisztusnak, ezért azt akarja az Ige elmondani, hogy ilyen Krisztus is, aki valahonnan titokzatosan jön kívülről. Ahogy Melkisédek nem is jöhetett még az ároni papságból nyilván, nem a kirendelt vonalból jön, hanem valahonnan kívülről. Egyszer csak ott terem titokzatos módon, és amikor az Ige Melkisédek hozza, akkor így akarja eléjük tárni Krisztust az akkoriaknak meg a maiaknak. Ilyen Krisztusnak az eljövetele, az Ő fogantatása, az Ő származása, hogy hogyan származik az Atyától vég nélkül, ahogy a hitvallásban lefektették annak idején, az első századokban! Ilyen titok az is, hogy „*fogantaték Szentlélektől*”. Testvérek, azt, hogy Melkisédeknek nincs apja meg anyja, meg életének vége, én úgy értem, hogy nem lesz fontos, hogy kitől született. És nem tudunk arról, hogy mikor halt meg, hogyan halt meg, hol temették el, mert az sem fontos. És amikor eljött Jézus Krisztus, Ő is erről akarta meggyőzni az Övéit, amikor azt mondta: „*ki az én anyám, és kik az én testvéreim? ... Íme az én anyám és az én testvéreim*”. Nem a családja, nem a származása a fontos, nem az asszonytól való születése a lényeg. Persze az is fontos, csak nem a személye a lényeg. Itt rögtön választ kapunk arra, hogy miért utasítjuk el az Ige alapján a Mária-kultuszt: pontosan ezért! Melkisédek előképe a Krisztusnak, és nem az a fontos, hogy ki volt ő, hanem az, hogy testet adott Neki, hogy Jézus Krisztus emberként

jött el erre a világra, hogy megváltson bennünket. „*Mert minden főpap emberek közül választatván*”... nincs kezdete, nincs vége, és majd Jézus lesz az, akinek nincs kezdete és nincs vége.

És azt mondja az egyik ige itt, hogy „*amikor megváltozik a papság, szükségképpen megváltozik a törvény is*”. Itt jönnek majd azok, Testvérek, amik nemcsak a bűnbocsánatra, nemcsak az üdvösségre, nemcsak az örök életre nézve lesznek lényegesek nekünk, hanem még kisebb dolgokban is, mert azt mondja, hogy „*amikor megváltozik a papság, ... megváltozik a törvény is*”. Más lesz. Ha a szekták előveszik az ószövetségi törvényeket, hogy lám, meg van írva, hogy nem szabad vért enni, hogy a szombatnapot kell megtartani, ott van az Ószövetségben, akkor keressük ki ezt az ígét, hogy „*amikor megváltozik a papság, ... megváltozik a törvény is*”. Ezzel foglalkozik Pál apostol a Kolossébeliekhez írt levelében is. Aki átéli azt, hogy megváltozik a papság, az egész levélben Pál ezt tárja az ottani hívők elé, hogy „*senki azért titeket meg ne ítéljen evésért vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold vagy szombat dolgában*”, mert ha „*megváltozik a papság, ... megváltozik a törvény is*”. Joga van megváltoztatni, Testvérek, az Atyának? Hogyne! Aki a törvényt szerzi, annak joga van a törvényt felülrni. Ráadásul a Zsidókhoz írt levélben még azt is megláthatjuk, hogy mi az, amire Isten már az Ószövetségben sem mondta azt, hogy ez örök. És mi az, amire azt mondja Isten, hogy ez örök? Mert ez a szó, „örökkévaló”, ezt jelenti, hogy „*Te örökkévaló főpap vagy, Melkisédek rendje szerint*”. Isten soha nem mondta az ószövetségi papságról, hogy az örökkévaló, soha nem mondta azt, hogy egyszer nem jön el a teljesség, és nem tűnik el a homályos. Soha nem mondta, hogy az a szövetség lesz mindig érvényben, hanem odairányítja a próféták által az Újszövetségre a nép tekintetét. Ezt csak azért mondom, mert ha valaki ragaszkodik ahhoz, amihez nem kell ragaszkodni, mert elmúlt, mert nagyobbat kaptunk, jobbat kaptunk, többet kaptunk, és nem ragaszkodunk, és nem megyünk vissza a régihez, ami eltöröltetett, mert „*megváltozik a törvény*”, és ezen lesz a hangsúly.

Mi lesz a fő törvény? Ezért „*üdvözíteni tudja azokat, akik Általa járulnak Istenhez*” (7,25), vagy ahogy a 9. versben olvastam: „*örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik Neki engedelmeskednek*”.

Meg kellett változzon a rendtartás is! Nemcsak a törvény változik meg Krisztusban, hanem a rendtartás is. Nem lehet ugyanaz a rendtartás Krisztus főpapsága alatt. Ha valaki az ószövetségi rendtartást akarja tovább folytatni, hát folytassa, de meg kell nekik mondanunk, hogy 2000 éve már Krisztus új rendtartást rendelt el a hívőknek.

Változás van az erejében is, mert azt olvassuk, hogy a régi erőtelen volt, nem tudta eltörölni a bűnöket. A régi áldozatok csak a bűnre emlékeztettek. Olyan ez, Testvérek, mintha valakinek csak a betegségét tárnánk elé, csak a diagnózist állítanánk fel, de a terápiát nem tudnánk megmondani. Azt hiszem, hogy azzal nem sokra mennénk. De a törvény nagyon jó, mert legalább meglátjuk benne, mint tükrében, a mi összetört istenképiségünket. A Golgota keresztje alatt pedig megláthatjuk, hogyan tud bennünket Krisztus helyreállítani, hogyan tudja visszaadni nekünk azt az igazságot és szentséget, amelyben teremtettünk. Mi pedig énekelhetjük: „van erő, van, csodás erő van Jézus drága szent vérében”. Olyan erő volt

a Krisztus áldozatában, Testvérek, hogy azt mondja az Ige: „*egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket*”. Micsoda erő, micsoda hatalom!

Változott az eljárás is, mert az ároni papságot nem ígérte esküvel, majd fogjuk olvasni, hogy Krisztust azonban esküvel ígérte. Megesküdött, és mivel nem tudott nagyobbra esküdni – írja a Zsidó-levél írója –, ezért „*önmagára esküdött*”, arra, hogy tudniillik Krisztus örök főpap lesz. A főpapi szolgálatban soha nem volt 2000 éve, és soha nem lesz üresedés. Az Ószövetségben, amikor a főpap meghalt, lehetett azt mondani, hogy megürült a széke. Milyen jó, Testvérek, hogy amióta az Atya elrendelte Krisztust örökkévaló főpapnak, azóta az Ő széke nem ürült meg! Nem lehet elmondani, hogy itt a földön megürült a széke.

És akkor nézzük a különbségeket! Az ároni papság csak földi volt, csak itt a földön volt érvényes. A krisztusi papság miért nagyobb, miért hatalmasabb? Azért, mert nemcsak földi, hanem mennyei. Hogyan értjük ezt a kettőt, Testvérek? Azért állandó, mert Krisztus mennybemenetelével nem kellett új földi főpapot választani. Mert a mi mennybement főpapunk ezt mondta: „*íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig*”, és nem azt mondta, hogy valakit kijelölök ad-dig. Megint csak ismerni kell az Igét. Nem azt mondta, hogy valakit megbízok ve-le, hanem azt mondta Krisztus, hogy elmegy helyet készíteni, de „*ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket*”. Ezért valljuk, hogy a mi főpapunk egyszerre földi és mennyei: bement értünk a mennybe, ott van a mennyben az Atya jobbján, de valljuk, hogy Igéjére, Lelkére és istenségére nézve soha nem távozik el tőlünk. És ha ennek a fényébe tesszük az eljövendő adventet, Krisztus visszajövetelét, akkor nem is ezt a szót használnám, hogy visszajön Krisztus. Az olyan lenne, Testvérek, hogy egyszer elment, aztán majd egyszer visszajön, hanem én sokkal inkább úgy látnám a Krisztus visszajövetelét, hogy egyszer majd ismét láthatóvá válik, aki most láthatatlanul van jelen. Hiszen mit mondott? „*Ahol ketten vagy hárman össze-jönnek a nevemben, ott vagyok közöttük.*” A visszajövetel igazából nem visszajö-velés lesz, hanem ismét láthatóvá válás. „*Minden szem meglátja Őt.*” (Jelenések 1,7) Mi lesz a fontos? Az, hogy meglátjuk, akit most nem látunk. „*Mert hitben já-runk, nem látásban*”, egyszer majd meglátjuk, és égi látássá lesz a mi hitünk. Ép-pen ezért, kedves Testvérek, Jézus Krisztus örökkévaló főpap, ezért kellett Neki a Szentlélektől fogantatnia, ezért Isten Fia, „Isten lényé maga, arcának tündöklő mása” – ahogy egy lelki énekben énekeljük. Itt értettem meg én is, hogy miért foglalkozik a Biblia annyit azzal, hogy Jézus születésének, testet öltésének kör-ülményeit leírja. Hogy Mária fogant, terhes, és „*beteltek az ő szülésének napjai, és szülte az ő elsőszülött fiát, és bepólyálta Őt, és helyezte Őt a jászolba*”. Hogy 8 napos korában felviszik a templomba, hogy 12 éves lesz, hogy Jézus Krisztus elfárad, megéhezik, megszomjazik, fájdalmai vannak: azért, mert a Biblia élénk akarja tárni, hogy Ő tökéletes ember, mert az ember bűnéért embernek kellett ele-get tenni. Ahogy a hitvallásunkban olyan szépen leírták: de olyan embernek, aki az Istennek bűn elleni és bűn miatti haragját elhordozhatja! És ilyen pedig csak egy valaki volt, a mi Urunk, Jézus Krisztus, aki a mi tökéletes váltságunkra és igaz-ságunkra adatott nekünk.

Néhány évvel ezelőtt a Széll Kálmán téren megállított egy Jehova tanúja, és elkezdett volna velem beszélgetni. Amikor elkezdte a mondanivalóját, akkor ja-

ÖRÖK ÜDVÖSSÉGÜNK SZERZŐJE KRISZTUS

vasoltam, hogy olvassuk el a Róma 9,5-öt! Azt mondja: miért, mi van ott? Abban az van megírva: „*akik közül való test szerint a Krisztus, ki mindenek felett, örökké áldandó Isten*”. Erre az asszony tágra mereszi a szemét, és azt mondja nekem: Isten? Csak ember! Na, mondom, ezért ne folytassuk a beszélgetést, mert magunknak más Krisztusuk van, mint nekem! Nekem az a Krisztusom van, aki Isten, és emberré lett érettünk, de akiről azt írja Pál apostol a Korinthusi levélben, hogy „*ha ismertük is Krisztust test szerint*”, mert akkor még sokan éltek, akik ismerték, „*de már többé nem ismerjük*”, mert bevégeztetett az áldozat, amiért emberré lett, amiért istenségét elrejtette, midőn testünket felvette. Testvérek, nagyon komolyan kell vennünk azt, hogy ki a mi Krisztusunk, ki a mi főpapunk, mit végzett értünk, és miért kellett Neki ezt elvégeznie. Nem teremtmények közül, a népért, hogy mi előtte meghajoljunk, hódoljunk a mi Megváltónk előtt, szánjuk oda magunkat Neki, engedelmeskedjünk szavának, és szeressük mindenek felett, mert azt mondja az Ige: „*örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik Neki engedelmeskednek*”. A hívó nép boldogan tudja, hogy megszerezte az üdvösséget. „*Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet.*” „*Örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik Neki engedelmeskednek.*” Isten megesküdtött arra, és úgy tárja elénk az Igében, hogy az üdvösséged is örök. Itt a földön érzed, hogy az üdvösség a tied lett, de örök üdvösség, ezért a mennyben is az üdvözültek seregét látja János apostol, mert ott is ez lesz a fontos. Szemmel láthatjuk az örökkévaló főpapot, aki soha nem váltatott le, mi nem is váltottuk le se képzeletünkben, képzetünkben, se gyakorlatunkban. Nekünk örökkévaló királyunk, örökkévaló főpapunk és prófétánk lett Melkisédek rendje szerint, mert hiszen ritka volt az, hogy király is és pap is legyen, magában egyesítse ezeket a tisztségeket, de akit Isten elhívott erre, akit ezért küldött hozzánk, Ő magában egyesítette: értünk, azért, hogy éljünk általa! Köszönjük ezt meg Neki imádságban! Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy az Ige üzenete mindig világos, és a Krisztusról való bizonyágtétel annyira egyértelmű, ha valóban alázattal elé borulunk, és kívánjuk megismerni ezt a titkot, a Te Szentlelked megfejt nekünk, ahogy az énekben is énekeljük: „*a bölcs nem fejt meg, Te fejtet meg nekünk, Te, hű szíveknek Atyja*”. Köszönjük, hogyha előttünk is felragyogtattad már Jézus Krisztus nagyságát és a Benne kapott lelki áldást!

Kérünk a tévelygésben lévőkért, Urunk, akik nem vallják Krisztust Istennek, vagy nem vallják embernek, vagy egyáltalán nem törődnek Vele, vagy hamisan tanítanak Felőle. Kérünk, hogy az Ige igazságával juttasd el őket is arra, hogy tudatosan higgyék és vallják: „*Ő a mi üdvösségünk*”.

Ámen.